

Že klije

Iz evangelija po Luku 14,25-35

Z njim so potovale velike množice. Obrnil se je in jim rekel: »Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec. Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec.

Kdo izmed vas, ki hoče zidati stolp, prej ne séde in ne preračuna stroškov, ali ima dovolj, da ga dokonča? Sicer se lahko zgodi, da postavi temelj, zidave pa ne more dokončati; in vsi, ki bi to videli, bi se mu začeli posmehovati in bi govorili: »Ta človek je začel zidati, pa ni mogel dokončati.«

Ali: kateri kralj, ki gre na vojsko proti drugemu kralju, ne bo prej sédel in se posvetoval, ali se more z deset tisoč možmi postaviti po robu njemu, ki prihaja nadenj z dvajset tisoči? Če se ne more, pošlje poslanstvo, ko je oni še daleč, in sprašuje, kakšni so pogoji za mir. Takó torej nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec.«

»Sol je sicer dobra, če se pa tudi sol pokvari, s čim se bo popravila? Ni uporabna ne za zemljo ne za gnoj; proč jo mečejo. Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!«

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

☪ Evangelist Luka pogosto osvetli množice, ki sledijo Jezusu. Gre za ljudi vseh vrst, ki jih združuje »hoja z njim«. Skupna hoja za Učiteljem jih dela potujoče ljudstvo. Zgodovina odrešenja tako v evangelijih razkriva svoj cilj – ne hodimo več zato, da bi dosegli nek fizični cilj, geografsko ozemlje. Hodimo za Njim in na poti vzklije sad – navadni ljudje postanejo učenci Nebeškega kraljestva. Ta hoja zahteva poslušnost, ki jo Luka strni v nasprotju *sovražiti-ljubiti*. Ta dva glagola ne nosita čustvenega pomena, ampak sodita v pomensko polje zaveze. Sovražiti starše in sorodnike, do katerih imamo krvne dolžnosti in pravice, pomeni prekiniti začarani krog omejene pripadnosti, sorodstvenih vezi, ki izhajajo iz narave. Učenci ljubijo Gospoda, zato vstopajo v logiko, v kateri dolžnosti in pravice niso vezane na tiste iz lastnega doma, ampak se razširijo na ves svet, torej na množico.

☪ Še ena ovira se postavlja med učenca in Učitelja – imetje. Navezanost na materialne dobrine ni nič manj obvezujoča od navezanosti na sorodnike. Ne samo to, v nekaterih primerih jo lahko celo prekaša. To se na dramatičen način pokaže, ko se bratje in sestre prepirajo za dediščino staršev; ko se mož in žena ločita in drug od drugega zahtevata odstotek lastništva na hiši oziroma opremi ali ko zaradi povišice plače en sodelavec oškoduje drugega. Takrat se je treba usesti in preračunati, ustaviti in premisliti, kakšna sredstva potrebujemo za svoj načrt. Stroške in sredstva Jezus združi v eni sami podobi, podobi križa. Križa, ki smo ga poklicani sprejeti in nositi. Križa, ki pomeni dar, novo logiko življenja. Križa, ki pomeni veselje, lepoto, ker lahko svoje življenje podariš v zastonjskosti in zaupanju.

☪ Veliko je na tehtnici. Takšno življenje je polno okusa kakor sol. Drugačno življenje, ki sledi logiki naše hiše, družine, razumnosti, nas lahko obsodi na plehkost, ki ne služi ničemur – kakor sol, ki je izgubila okus. Jezus prikaže ambicije človeškega srca z dvema podobama – stolpom in vojsko, graditi in bojevati se, označiti ozemlje in osvojiti novo. Otroci teme so pretkani pri doseganju svojih ciljev in zmožni načrtovanja. Kako to, da se Gospodovi učenci na poti utrudijo, vdajo, se vrnejo na začetek? Ali so Gospodove besede pretrde ali pa so naša srca preveč obremenjena z nesmiselnimi skrbmi, ki nimajo prihodnosti?

☪ *Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša!* Kdor nima ušes za poslušanje, ne bo poslušal. Uho, ki posluša, in srce, ki je usmerjeno h Gospodovi Besedi – to je dar razločevanja. Potrebno je uho, ki je

zmožno razlikovati med glasovi, tistimi, ki prihajajo od znotraj in nas večkrat prepričajo, da sta očetova hiša in mamina tolažba prevelika gotovost, da bi se ji odpovedali. Jezus nas resnično kliče, da bi prešli krvno logiko, rasno logiko, narodno logiko, zato da bi uživali svobodo Božjih otrok, poklicanih, da poslušajo Njega in ne ljudi (prim. Apd 4,19-20). Da bi v polnosti odgovorili na edino poklicanost – ljubiti brez razlike in predsodkov.

Za poglobitev – če želiš.

Življenje posameznika in ljudstev ne izhaja od zunaj, ampak iz sprostitve notranjih energij, ki jih je danes ukleščil strah, individualizem, nihilizem. /.../ Brez presežnega in imanentnega, zemeljskega in nebeškega smisla življenja svet postane gledališče naključij, prepuščeno zakonu najmočnejšega. Če roko vodijo le trenutni in egoistični impulzi, se zapre in usmeri proti zemlji in drugim; nezmožna je gradi svet in odnose. Opojen veter je preveval ruševine in čutil sem, da so bile v mojem svetu ključne besede, kot so tišina, predanost, duh žrtvovanja, uničene ali pa so izgubile svoj pomen. Tudi beseda »Evropa« se je izgubila: »veter preroditve ni v glasovanju, ki bo dalo plače politikom, ki se vneto udinjajo med političnimi kampanjami, in določilo število tistih, ki bodo sedli na železni prestol, ampak v vsakodnevnem in neumornem delovanju resnično evropskih duš (vetra – po gr. anemos) /.../.
(Alessandro D’Avenia, izsek članka, objavljenega v časopisu *Corriere della Sera*, 27. 5. 2019)